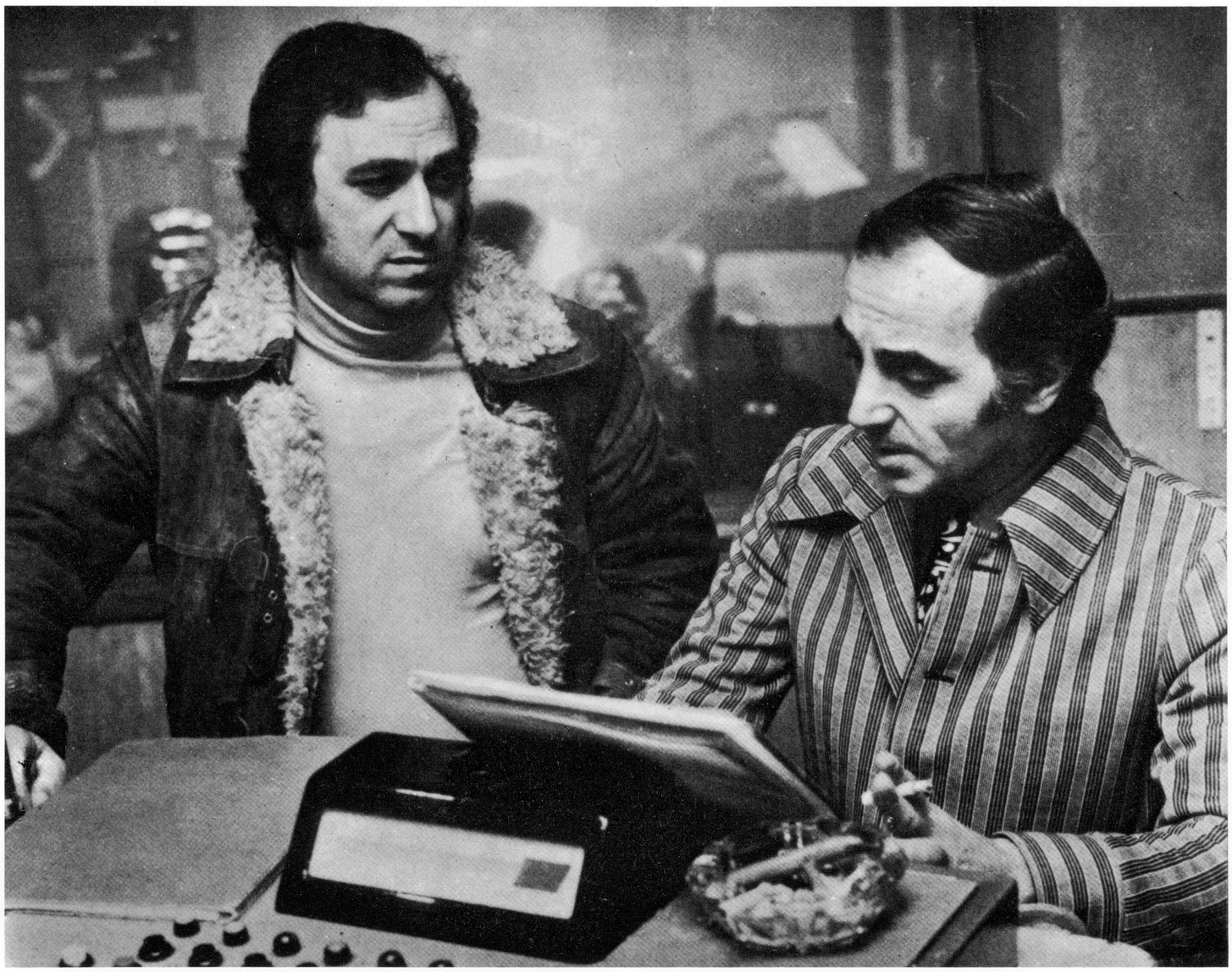

Երկու արուեստագէտներ՝ Շարլ Ազնաւուր եւ Ժորժ Կառվարենց՝
իրենց գրասենեակին մէջ

Բուռն ծափահարութիւններու մէջ բեմը ձգեց վրէժին։

Ու յանկարծ բեմը այլակերպուեցաւ թաթրական լերան նման. բազմերանդ տեսարան մը բացուեցաւ. լոյսերու ճառագայթներու ու խաղերու մէջէն երեւցաւ Ազնաւուր իր բնական ժպիտով։ Երկար եղան ողջոյնի ծափահարութիւնները։ Մինչեւ կէս գիշեր, միայնակ, իր երգչախումբով, առինքնեց, խանդավառեց, հպարտացուց եւ ուրախացուց բոլորը։

Վերջաւորութենէն քիչ առաջ խօսք առաւ եւ ըսաւ. «Իմ հայրս ու մայրս սորված են ու երգած հայերէն. ես չեմ կրցած սորվիլ. սորված եմ մի քիչ ֆրանսերէն, եւ ասոր համար է որ այսօր հոս եմ ու կ'երգեմ։ Հասոյթը լաւ է. կարելի է քանի մը պատեր բարձրացնել. կը մնան անկողիններ ու չարշաֆներ. դուք ալ կրնաք առնել մատիտ մը ու չէքի տետրակը եւ լեցնել. կը ճանչնաք Վարժարանի հասցէն, Մխիթարեան Վարժարանը, որ ծանօթ է ամբողջ աշխարհի»։

Շարունակեց կէս ժամ եւս իր հրապուրիչ երգերը՝ յօրինուած կեանքի դրուագներով ու մարդկային զգացումներով։ Կէս գիշերն էր երբ երեկոյթը վերջացաւ. ժողովուրդը ուզեց չրջապատել իր տաղանդը. բայց կարելի չեղաւ։

Այսպէս, առաջին անգամ ըլլալով, Շարլ Ազնաւուր մօտեցաւ Հայերուն, փաստելով մի անգամ եւս թէ ան հարազատ որդի է Մեսրոպեան տոհմին։ Ժողովուրդը ձգեց Օլէմփիան կրկնելով. Պրաւօ, Ազնաւուր, կեցցէ՛ Հայ ժողովուրդը։